

РЕШЕНИЕ

№ 2857

гр. София, 10.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **963** по описа за **2020** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, във връзка с чл.63, ал.1

ЗАНН.

Образувано е на основание постъпила касационна жалба от Дирекция „Инспекция по труда“ – С., депозирана чрез процесуалния представител С. С., против Решение №255593 от 25.10.2019 г. на Софийски районен съд, НО, 11-ти състав, постановено по НАХ дело №14315/2019 г., с което е отменено Наказателно постановление № 22-006025 от 08.08.2019 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С.. Със същото на [фирма], [населено място] на основание чл.416, ал.5, вр. чл.414, ал.3 от Кодекса на труда е била наложена „имуществена санкция“ за нарушение на чл.63, ал.1 от КТ в размер на 1500 лв.

Изложените в касационната жалба доводи са за допуснато нарушение на закона по смисъла на чл.348, ал.1, т.1 НПК. Твърди се че неправилно СРС е приел, че грешно посочената в НП дата на извършване на нарушението е основание за отмяна на НП, тъй като се касае до техническа грешка, а вярната дата се съдържа в НП. Изложени са подробни мотиви в тази насока. Иска се отмяната му и постановяване на друго, с което НП да бъде потвърдено.

Ответникът по касационната жалба [фирма], [населено място] не е изразил становище по същата.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че

жалбата е основателна и доказана и следва да бъде уважена.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд София - град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА, но не по изложените от касатора доводи.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било НП № 22-006025 от 08.08.2019 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С.“. Със същото на [фирма], [населено място] на основание чл.416, ал.5, вр. чл.414, ал.3 от Кодекса на труда е била наложена „имуществена санкция“ за нарушение на чл.63, ал.1 от КТ в размер на 1500 лв., за това че в качеството му на работодател е предоставил на И. К. копие от уведомление по чл.62, ал.5 КТ, заверено от ТД на НАП преди постъпването ѝ на работа на 05.06.2019 г. в обект пералня, находяща се в [населено място],[жк]. В НП изрично е посочено, че нарушението е извършено на 07.03.2019 г. в предприятието на работодателя и е констатирано на 12.06.2019 г. в ДИТ-С. при праглад на представени документи.

За да отмени НП въззивният съд счел, че в хода на проведеното АНП са допуснати съществени процесуални нарушения, неотстраними в хода на съдебното производство. Според СРС е налице противоречие както вътре в НП, така и между него и АУАН, въз основа на който е издадено. В АУАН са изложени изрични и последователни твърдения за извършената проверка, при която е констатирано да полага труд лицето И. К. и която е била реализирана на 03.06.2019 г. В НП обаче са изложени две несъвместими твърдения, а именно, че при проверката на 03.06.2019 г. е било установено лице, без да му е връчено копие от уведомлението до НАП, но е инкриминирана дата 07.03.2019 г. и то при изрично твърдение за наличие на трудов договор от 05.06.2019 г. От една страна в текста на НП се наблюдава фрапантно противоречие касателно датата на нарушението, а отделно една от посочените дати не съответства на цитираната в АУАН. СРС не е споделил тезата на АНО, че се касае до техническа грешка, като е изложил мотиви в тази насока. При тези мотиви е отменил атакуваното НП, без да коментира възраженията по съставомерността на деянието.

Настоящият съдебен състав изцяло споделя правните изводи на въззивния съд, като счита, че обжалваното решение е постановено при правилно приложение на материалния закон. Правилни са изводите на СРС за допуснати в хода на АНП съществени процесуални нарушения, неотстраними в хода на съдебното производство, които са основание за томяна на НП на процесуално основание. Видно от АУАН и от НП в двата акта изрично е посочена дата на нарушението. В АУАН тя е записана като 05.06.2019 г., а в НП – 07.03.2019 г. Датата на извършване на нарушението е съществен реквизит както на АУАН, така и на НП. Затова в двата акта следва да е идентична. Това е така, тъй като с АУАН се повдига обвинението и въз основа на него привлеченият към отговорност организира защитата си. Да се посочи друга дата на нарушението в НП и да се наложи санкция за извършено на тази дата нарушение означава да се измени обвинението от гледна точка на момента на

извършването му, без да се даде възможност на привлечения към отговорност да се защити. Затова и несъответствието на този реквизит в двата акта се възприема като съществено процесуално нарушение, ограничаващо правото на защита на санкционирания. Предвид това то е и абсолютно основание за отмяна на крайния акт, както превилно е приел и СРС.

Налице е и другото установено от СРС противоречие вътре в самото НП, свързано с описание на нарушението и възприетата дата на неговото извършване. Последната по никакъв начин не кореспондира със словесното описание на нарушението. В обстоятелствената част последователно са описани по дати извършените проверки и установения трудов договор. Без каквато и да е връзка с тези дати е посочена съвсем различна дата на извършване на нарушението. Следователно правилно СРС е приел, че е налице фрапантно противоречие касателно датата на нарушението в самото НП. Споделят се доводите на СРС, че допуснатото нарушение не може да се възприеме като техническа грешка, която не е ограничила правото на защита на санкционирания. Възможно е да се касае до техническа грешка, но от една страна същата не е отстранена по съответния ред, а от друга, доколкото е ограничила правото на защита на санкционирания, не би могла да бъде отстранена и в хода на съдебното производство.

Предвид това съдът приема, че наведените в касационната жалба доводи за допуснато нарушение на закона по смисъла на чл.348, ал.1, т.1 НПК са неоснователни.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба същото следва да бъде оставено в сила.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН Административен съд - София-град, XXI касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №255593 от 25.10.2019 г. на Софийски районен съд, НО, 11-ти състав, постановено по НАХ дело №14315/2019 г., с което е отменено Наказателно постановление № 22-006025 от 08.08.2019 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

